

บทที่ 1

ปัญหาการออกเสียง

1.1 ความนำ

เสียงในภาษาไทยแบ่งออกเป็นเสียงสระ เสียงพยัญชนะ และเสียงวรรณยุกต์ ในด้านการใช้ภาษานั้น มักจะไม่ค่อยมีปัญหาในด้านเสียงสระ เช่น เสียง สระโ ओ ในคำว่า โสง ที่ปรากฏในศิลาจารึกหลักที่หนึ่ง สมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราชนั้น ได้เปลี่ยนมาเป็นเสียงสระอ อ ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ในคำว่า สอ ง บัดนี้เวลาได้ผ่านมาร่วม 300 ปีแล้ว ภาษาไทยมาตรฐานก็ยังคงเสียง สระอ นั้นอยู่ (พิณทิพย์ ทวยเจริญ 2539:8) ปัญหาในด้านการออกเสียงมักจะเกิดที่เสียงพยัญชนะกับเสียงวรรณยุกต์ จึงจะกล่าวถึงแต่เรื่องปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและปัญหาการผันเสียงวรรณยุกต์เท่านั้น

1.2 เสียงพยัญชนะ

พยัญชนะในภาษาไทยนั้นเมื่อคำนึงถึงรูปก็จะมีอยู่ 44 รูป ซึ่งยังใช้อยู่เพียง 42 รูปเท่านั้น ส่วน ก ฤ ฎ ฏ นั้นในทางภาษาศาสตร์ถือว่าเป็นพยางค์ ในหมู่พยัญชนะ 42 รูปนี้เมื่อคำนึงถึงเสียงปรากฏว่าเมื่อเป็นพยัญชนะต้นจะมีเพียง 21 เสียง และเมื่อเป็นพยัญชนะท้ายคำหรือตัวสะกดจะมีเพียง 8 เสียง ซึ่งเรียกว่า แม่กก แม่กข แม่กค แม่กน แม่กบ แม่กม แม่เกย และ แม่เกอว

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่กก ได้แก่ ก ข ค ฅ

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่กข ได้แก่ ง

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่กค ได้แก่ จ ฉ (ถ้ามีคำ) ช ฌ

ณ (ถ้ามีคำ) ณ ฎ ฏ ท ฒ ต ต ฎ ท ฐ ฌ ษ ส

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่กน ได้แก่ น ณ ร ล ฬ ญ

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่กบ ได้แก่ บ ป ผ (ถ้ามีคำ)

ฝ (ถ้ามีคำ) พ ฟ ภ

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่กม ได้แก่ ม

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่เกย ได้แก่ ย

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่เกอว ได้แก่ ว

พยัญชนะที่ไม่เป็นตัวสะกด ได้แก่ ห อ ฮ

นอกจากนี้แล้ว ภาษาไทยยังมีพยัญชนะคู่ที่ออกเสียงควบกล้ำกัน
ได้ 2 เสียงเมื่อเป็นพยัญชนะต้นอีกด้วย ในกรณีนี้ พยัญชนะตัวแรก
ได้แก่

ก ข ค ต ท ป ผ พ

ส่วนพยัญชนะตัวที่สองก็คือ ร (หรือ ฤ) กับ ล

ตัวอย่าง เช่น กรู กลาง ขริบ ขลิบ ครู คลาน ตรอง ทฤษฎีปราบ
ปลา ผลุด พริก พลิก

ขอให้สังเกตว่า ไม่มีเสียงควบ ตล ทล และ ผร
ในที่นี้จะไม่กล่าวถึงเสียงควบกล้ำที่พยัญชนะตัวที่สองเป็นตัว ว แหวน

1.3 ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ

ปัญหาในด้านการออกเสียงพยัญชนะมีทั้งที่เป็นพยัญชนะต้น
และพยัญชนะท้ายคำ ดังนี้

1.3.1 พยัญชนะต้น

ออกเสียงคล้ายภาษาอังกฤษ เช่น

จ ออกเสียงคล้าย ch เช่น "จริงใจ"

ช ออกเสียงเสียดแทรกมากขึ้น คล้ายเสียง sh
เช่น "ชุ่มชื้น"

ด แทนที่จะใช้ปลายลิ้นแตะที่ปุ่มเหงือก กลับนำมาไว้
ระหว่างฟันบนกับฟันล่าง คล้ายเสียง th ในคำว่า
thin เช่น "ดีใจ"

ท แทนที่จะใช้ปลายลิ้นแตะที่ปุ่มเหงือก กลับใช้ปลายสุดของ
ลิ้นแตะแทน ลักษณะคล้ายกับเสียง t เช่น "ที่นี่"

ส ออกเสียงเสียดแทรกมากยิ่งขึ้น คล้ายเสียง s
เช่น "สวย"

ร ออกเสียงคล้ายเสียง r เช่น "ความรัก"

1.3.2 พยัญชนะคู่

ในปัจจุบันนี้ มีคำยืมจากภาษาอังกฤษเข้ามามาก คำเหล่านี้มี
เสียงควบกล้ำที่ไม่เคยปรากฏในภาษาไทยมาก่อน เมื่อก่อนนี้ คนไทย
อาจจะออกเสียงคำเหล่านั้นไม่ได้ แต่ในขณะนี้มีคนไทยมากมายหลาย
คนแล้วที่สามารถออกเสียงควบกล้ำใหม่ ๆ ได้ เช่น

ดร ในคำว่า ไตรพี

บร ในคำว่า บรีส   บล ในคำว่า บล็อก

ฟร ในคำว่า ฟรี   ฟล ในคำว่า ฟลุค

เสียงควบกล้ำใหม่ที่เกิดขึ้นนี้จึงนับว่าเป็นความเปลี่ยนแปลงที่แสดงให้เห็นการปรับตัวของผู้ใช้ภาษา สามารถออกเสียงใหม่ ๆ ได้เพิ่มขึ้น

แต่การเปลี่ยนแปลงในด้านการออกเสียงพยัญชนะคู่นี้ บางครั้งที่ทำให้เสียงเดิมเบี่ยงเบนไป กรณีเช่นนี้เกิดขึ้นเมื่อพยัญชนะตัวแรกเป็น ส แล้วลดเสียงอะลงไปกลายเป็นพยางค์เดี่ยวกันคล้ายภาษาอังกฤษ เช่น สตางค์ บางพยางค์แม้จะมีสระอะกำกับก็ยังคงลดเสียงลงไป เช่น สะดวก ออกเสียงว่า สดวก

การออกเสียงที่เบี่ยงเบนไปจากภาษามาตรฐานดังกล่าวข้างต้นนี้ถือกันว่าเป็นปัญหาการใช้ภาษาไทยอย่างหนึ่ง แต่เป็นปัญหาที่สามารถแก้ไขได้ด้วยการฝึกฝน (พินทิพย์ ทวยเจริญ 2539:18)

1.3.3 พยัญชนะตัวสะกด

พยัญชนะท้ายค่านั้น เมื่อเป็นแม่ตัวสะกดใด ก็จะออกเสียงตามแม่ตัวสะกดนั้น โดยไม่มีการปล่อยลมตามออกมาอีก แต่ในปัจจุบันนี้ คนไทยบางคนเริ่มออกเสียงพยัญชนะท้ายคำได้ใหม่อีก 4 เสียง คือ

ช ฟ ล ส เช่น	tch	(จาก touch)
	bush	(จาก Bush)
	กอล์ฟ	(จาก golf)
	mall	(จาก mall)
	นิกส์	(จาก NICs)
	การ์เดนส	(จาก gardens)
	เอดส	(จาก AIDS)
	ฟิลิปปินส	(จาก Philippines)
	เกมส	(จาก games)

ในที่นี้ใช้อักษรโรมันเป็นตัวเขียน เพื่อให้เห็นว่ามี การปล่อยลมตามออกมาด้วยแบบภาษาอังกฤษ แตกต่างจากพยัญชนะไทยซึ่งเสียงจะหยุดนิ่งอยู่ในปากเมื่อเป็นพยัญชนะท้ายหรือไม่ออกเสียงเลยเมื่อมีเครื่องหมายกัณฑ์มาตกกำกับ เช่น นุช กาล รส หงส์

ความเปลี่ยนแปลงในการออกเสียงที่ได้กล่าวข้างต้นนี้ เกิดขึ้นจากอิทธิพลของภาษาต่างประเทศ การออกเสียงเช่นนี้ไม่มีปัญหาใน

ด้านการสื่อสาร แต่อาจจะเป็นปัญหาบ้างหากเสียงนั้น ๆ ยังไม่ได้รับการยอมรับในสังคมบางกลุ่ม

1.4 เสียงวรรณยุกต์

วรรณยุกต์ คือเสียงสูงต่ำในคำ ถ้าออกเสียงสูงต่ำผิดไป ความหมายก็จะผิดไปด้วย ความหมายในที่นี้หมายถึงความหมายของคำนั้นจริง ๆ ไม่ใช่เพียงการเน้นความรู้สึกหรืออารมณ์เท่านั้น

ปัญหาด้านเสียงวรรณยุกต์ส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการอ่านการเขียนคำ แต่เพื่อให้เห็นความเบี่ยงเบนของระดับเสียง จึงต้องยกเรื่องระบบมาตรฐานขึ้นมากล่าวก่อน ดังนี้

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานมี 5 เสียงคือ

สามัญ เอก โท ตรี จัตวา

ตัวอย่าง เช่น กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า

เสียงวรรณยุกต์มีความเกี่ยวข้องกับพยัญชนะคือ ในภาษาไทยมีการแบ่งพยัญชนะออกเป็น 3 พวก ได้แก่ พยัญชนะเสียงกลาง พยัญชนะเสียงสูง และ พยัญชนะเสียงต่ำ หรือที่ตำราเดิมเรียกว่า อักษรกลาง อักษรสูง อักษรต่ำ หรือ อักษรสามหมู่ พยัญชนะเสียงกลาง คือพยัญชนะที่ผันเสียงได้ครบทั้ง 5 เสียง และเขียนได้ครบทั้ง 5 เสียง โดยใช้รูปวรรณยุกต์ตรงตามเสียง เช่น

กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า

พยัญชนะเสียงกลาง มีดังนี้คือ

ก

จ

ด (ฎ)

ต (ฏ)

บ

ป

อ

พยัญชนะเสียงสูง และ พยัญชนะเสียงต่ำ ก็สามารถผันได้ครบทั้ง 5 เสียงเช่นกัน แต่เขียนไม่ได้ครบ ต้องนำพยัญชนะเสียงสูงและพยัญชนะเสียงต่ำมาใช้ร่วมกันจึงจะเขียนได้ครบ เช่น

คา ข่า คำ/ข้า ค้า ขา

งา หง่า ง่า ง้า หงา

ขอให้สังเกตว่า พยัญชนะเสียงสูงและพยัญชนะเสียงต่ำนั้นเมื่อผันเสียง รูปวรรณยุกต์ที่ใช้อาจจะไม่ตรงตามเสียงวรรณยุกต์ก็ได้ ดังในตัวอย่างข้างต้น

พยัญชนะเสียงสูง

ขา ไม่มีรูปวรรณยุกต์ แต่มีเสียงจัตวา

พยัญชนะเสียงต่ำ

คำ ंगा มีรูปวรรณยุกต์เอก แต่มีเสียงโท

คำ ंगा มีรูปวรรณยุกต์โท แต่มีเสียงตรี

พยัญชนะเสียงสูงนั้นสามารถสังเกตได้จากชื่อที่มีพื้นเป็นเสียงสูง
ดังนี้

- ข
- ฉ
- ช (ฐ)
- ฌ
- ฎ
- ฏ (ศ ษ)
- ห

ที่เหลือนอกนั้นเป็นพยัญชนะเสียงต่ำ

พยัญชนะเสียงต่ำนี้ก็ยังแบ่งต่อไปได้อีกเป็นพยัญชนะเสียงต่ำคู่ และ พยัญชนะเสียงต่ำเดี่ยว

พยัญชนะเสียงต่ำคู่ก็คือ พยัญชนะเสียงต่ำที่มีคู่เป็นพยัญชนะเสียงสูงซึ่งมีที่ก่เกิดของเสียงและรูปลักษณะของเสียงเหมือนกัน ดังนี้

พยัญชนะเสียงต่ำคู่	พยัญชนะเสียงสูง
ค (ฌ)	ข
ช (ฌ)	ฉ
ท (ท ฌ ฐ)	ถ (ฐ)
พ (ภ)	ผ
ฟ	ฝ
บ	ป (ศ ษ)
ป	ห

พยัญชนะเสียงต่ำที่เหลือก็คือ พยัญชนะเสียงต่ำเดี่ยว ซึ่งต้องใช้
 ห ช่วยเพื่อให้เขียนได้ครบทั้ง 5 เสียง

พยัญชนะเสียงต่ำเดี่ยวยังมีดังนี้คือ

ง
 น
 ม
 ย (ญ)
 ร
 ล
 ว

เมื่อจัดตามเสียงสูงต่ำ พยัญชนะจึงจัดได้ตามแผนผังดังนี้คือ

พยัญชนะ เสียงกลาง	พยัญชนะ เสียงสูง	พยัญชนะ เสียงต่ำคู่	พยัญชนะ เสียงต่ำเดี่ยว
1. ก	ข	ค (ฅ)	ง
2. จ	ฉ	ช (ฌ)	น
3. ด (ฎ)	ต (ฏ)	ท (ท ฑ ฒ)	ม
4. ต (ฏ)	ฒ	พ (ภ)	ย (ญ)
5. บ	ผ	ฟ	ร
6. ป	ฝ (ศ ษ)	ฝ	ล
7. อ	ห	ฮ	ว

พยัญชนะต้น พยัญชนะท้ายคำ สระสั้น สระยาว เมื่อนำมา
 ประกอบกันขึ้นเป็นพยางค์นั้นจะมีเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ กันไปและเมื่อ
 จะผันเสียง ก็จะใช้รูปวรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ กันไปด้วย ดังนี้

เสียง	สระเสียงยาว ไม่มีตัวสะกด	สระเสียงยาว ตัวสะกดคำเป็น	สระเสียงยาว ตัวสะกดคำตาย
สามัญ	กา คา งา	กาน คาน งาน	- - -
เอก	ก่า ข่า หง่า ข้า	ก้าน ข้าน หง่าน ค่าน	กาก ชาก หงาก คาก
โท	ก้า ง้า ค้ำ	ก้าน ง่าน ข้าน	ก้าก ง้าก ข้าก

ตรี	กั ำ จั	กััน คััน จััน	กััก คััก จััก
จัตวา	กั ำ หง	กััน ขัน หงัน	- - -
เสียง	สระเสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด	สระเสียงสั้น ตัวสะกดคำเป็น	สระเสียงสั้น ตัวสะกดคำตาย
สามัญ	- - -	กััน คััน จััน	- - -
เอก	กะ ะ หงะ คะ	กััน ขัน หงัน ขัน	กััก ชััก หงััก คััก
โท	กัะ ะ ชะ	กััน จััน คััน	กััก จััก ชััก
ตรี	กัะ คะ ะ	กััน คััน จััน	กััก คััก จััก
จัตวา	- - -	กััน ขัน หงัน	- - -

สำหรับสระเสียงสั้น ไม่มีตัวสะกดนั้น ตำราดั้งเดิมบางเล่มก็กำหนดให้เขียนเสียงจัตวาได้เป็น

- หงะ ะ ะ ะ ะ
- หนะ ะ ะ ะ ะ

แต่ที่ตรงกันทุกตำราก็คือ ไม่มีการใช้ ไม้ตรี กับอักษรต่ำหรือพยัญชนะเสียงต่ำ

1.5 ปัญหาการผันเสียงวรรณยุกต์

ปัญหาในด้านการผันเสียงวรรณยุกต์มีอยู่ 2 เรื่องคือ ด้านการอ่าน กับด้านการเขียน

1.5.1 ปัญหาในด้านการอ่าน

ภาษาถิ่นในประเทศไทยอาจจะแบ่งออกได้เป็น 4 ภาคคือ ภาษาถิ่นภาคพายัพ ภาษาถิ่นภาคอีสาน ภาษาถิ่นภาคกลาง และภาษาถิ่นภาคใต้ ภาษาเหล่านี้ต่างก็สืบเนื่องมาจากภาษาแม่ดั้งเดิมภาษาเดียวกัน แต่ในปัจจุบันอาจจะมี ความแตกต่างกันทั้งเรื่องเสียง ความหมาย และคำ ทั้งนี้เพราะผู้พูดอยู่ห่างจากกัน และได้ติดต่อสัมพันธ์กับภาษาของชาติต่าง ๆ แตกต่างกันไป

ภาษากรุงเทพฯซึ่งนับว่าเป็นภาษาถิ่นภาคกลางภาษาหนึ่งถือว่าเป็นภาษามาตรฐานหรือภาษาราชการของประเทศดังได้กล่าวแล้วข้างต้น เมื่อก้าวถึงลักษณะภาษาไทยโดยทั่ว ๆ ไปก็มักจะกล่าวถึงลักษณะของภาษามาตรฐานหรือภาษาถิ่นกรุงเทพฯนั่นเอง

เมื่อกล่าวว่าเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยมี 5 เสียง คือ สามัญ เอก โท ตรี และจัตวา นั้น เราหมายถึงเสียงวรรณยุกต์ของภาษากรุงเทพฯ ภาษาไทยในถิ่นอื่น ๆ อาจจะมีเสียงวรรณยุกต์มากกว่านี้ก็ได้ เช่น ภาษาสงขลา มีเสียงวรรณยุกต์ 7 เสียง ภาษาเพชรบูรณ์ มีเสียงวรรณยุกต์ 6 เสียง

คำคำเดียวกันอาจจะมีเสียงวรรณยุกต์ต่างกันในภาษาต่างถิ่นกันก็ได้ เสียงจัตวาในภาษากรุงเทพฯอาจกลายเป็นเสียงโทในอีกถิ่นหนึ่งก็ได้ เช่น ส้ม ในถิ่นหนึ่ง อาจจะออกเสียงว่า สัม ในอีกถิ่นหนึ่งก็ได้ แต่เราไม่อาจจะทราบได้ว่า คนไทยในสมัยที่สุโขทัยและอยุธยาเป็นราชธานีนั้นออกเสียงวรรณยุกต์อย่างไร มีระดับเสียงอันเดียวกับระดับเสียงในปัจจุบันนี้หรือไม่

แม้ว่าการออกเสียงวรรณยุกต์ของคนไทยถิ่นต่าง ๆ จะต่างกัน แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันก็คือ ในปัจจุบันมีการใช้รูปวรรณยุกต์เพียง 4 รูปเท่านั้นคือ ไม้เอก ไม้โท ไม้ตรี และไม้จัตวา แต่ในสมัยสุโขทัยมีรูปวรรณยุกต์ใช้เพียง 2 รูปเท่านั้น คือ ไม้เอก กับไม้โท (ซึ่งมีรูปร่างเหมือนกากบาท) จึงมีผู้สันนิษฐานว่า ในขณะนั้นภาษาสุโขทัยคงมีเสียงวรรณยุกต์เพียง 3 หน่วยเท่านั้น ส่วนภาษาอยุธยาอาจจะมีเสียงวรรณยุกต์ถึง 6 หรือ 7 หน่วย

ระดับเสียงที่ถือได้ว่าเป็นเสียงวรรณยุกต์อันเดียวกันนั้น ไม่จำเป็นต้องมีระดับที่เท่ากันสนิทก็ได้ เสียงโทและเสียงตรีของคนบางคนหรือคนบางกลุ่มอาจจะสูงกว่าเสียงโทและเสียงตรีของคนบางคนหรือบางกลุ่ม ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับระดับเสียงของคนอีกกลุ่มหนึ่งอาจจะมีความรู้สึกว่าเสียงวรรณยุกต์ของคนอีกกลุ่มหนึ่งเพี้ยนไปก็ได้ เช่น "น้อง ๆ ที่รัก" (น้อง กับ รัก เขียนผิดหลักการใช้อักษรวรรณยุกต์ในที่นี้ต้องการแสดงเสียงที่สูงขึ้นไปอีก 1 ระดับเท่านั้น)

สาเหตุที่ทำให้ระดับเสียงต่างออกไปเช่นนี้จะเป็นเพราะเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านเสียงไปตามธรรมชาติของภาษา หรือเกิดขึ้นเพราะต้องการเรียกร้องความสนใจนั้นยังเป็นเรื่องที่จะต้องสังเกตกันต่อไป

ในภาษาไทยมาตรฐานนั้น รูปวรรณยุกต์กับเสียงวรรณยุกต์จะตรงกันแต่เฉพาะในกรณีที่ใช้กำกับคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะกลาง มีสระเสียงยาว ไม่มีตัวสะกด หรือคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะกลาง มีตัวสะกดคำเป็น เช่น

กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า
 กาน ก่าน ก้าน ก้าน ก่าน
 กัน กั้น กั้น กั้น กั้น

ในกรณีที่พยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะสูงหรือต่ำ รูปวรรณยุกต์กับเสียงวรรณยุกต์อาจจะไม่ตรงกันก็ได้ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น

ในกรณีที่ต้องการเน้นความรู้สึกในคำซ้ำ เสียงแรกนั้นไม่ว่าจะเป็นเสียงอะไรก็มักจะเปลี่ยนไปเป็นเสียงตรี เช่น

พยัญชนะกลาง	เสียงสามัญ	ตายตาย	เปลี่ยนเป็น	ต้ายต้าย
พยัญชนะต่ำ	เสียงสามัญ	งงงง	เปลี่ยนเป็น	จ้งจ้ง
พยัญชนะกลาง	เสียงเอก	แก่งแก่ง	เปลี่ยนเป็น	แก็งแก็ง
พยัญชนะต่ำ	เสียงเอก	หยิกหยิก	เปลี่ยนเป็น	ยิกยิก
พยัญชนะสูง	เสียงเอก	สูกสูก	เปลี่ยนเป็น	ซูกซูก
พยัญชนะกลาง	เสียงโท	เก็อเก็อ	เปลี่ยนเป็น	เก็อเก็อ
พยัญชนะต่ำ	เสียงโท	โง้งโง้ง	เปลี่ยนเป็น	โง้งโง้ง
พยัญชนะสูง	เสียงโท	สัมผัส	เปลี่ยนเป็น	ซัมสัมผัส
พยัญชนะกลาง	เสียงจัตวา	จ้อยจ้อย	เปลี่ยนเป็น	จ้อยจ้อย
พยัญชนะต่ำ	เสียงจัตวา	หรรุหรรุ	เปลี่ยนเป็น	รุหรรุ
พยัญชนะสูง	เสียงจัตวา	สววยสววย	เปลี่ยนเป็น	ซววยสววย

แต่เมื่อเสียงเดิมเป็นเสียงตรีอยู่แล้ว เมื่อต้องการเน้นเสียงแรก เสียงนั้นมักจะสูงกว่าเสียงตรี แต่ไม่มีรูปวรรณยุกต์จะใช้ เพราะไม่ได้แสดงความหมายใหม่

คำประเภทนี้ อาจจะมีการใช้รูปไม้ตรีกำกับ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีในหลักการเขียน เช่น

ร้ายร้าย เขียนเป็น ร้ายร้าย
 รั้วรั้ว เขียนเป็น รั้วรั้ว
 มีอะไรดีนี่ เขียนเป็น มีอะไรดีนี่

เพื่อเน้นเสียงเท่านั้น ขอให้สังเกตว่าระดับเสียงของคำว่า ร้าย ตรงกับระดับเสียงของคำว่า รั้ว แต่เมื่อต้องการเน้นมาก ๆ ร้าย อาจออกเสียงในระดับเดียวกับคำว่า รั้ว ก็ได้

1.5.2 ปัญหาในด้านการเขียน

ในด้านการเขียนจะเป็นเรื่องการใช้รูปวรรณยุกต์ผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะเสียงต่ำ และต้องการใช้เสียงตรี

เสียงไทยบางเสียง เราออกได้ แต่ไม่เคยเขียนได้ ตัวอย่าง

เสียง	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
พยัญชนะเสียงกลาง	-	กาก	ก้าก	ก้าก	-
	-	กะ	ก๊ะ	ก๊ะ	-
พยัญชนะเสียงสูง/ต่ำคู่	-	ชาก	ช้าก/คาก	ค้าก	-
	-	ชะ	ชะ/คะ	คะ	-
พยัญชนะเสียงต่ำเดี่ยว	-	หังก	งัก	งัก	-
	-	หงะ	งะ	งะ	-

คำที่เขียนไม่ได้ แต่ออกเสียงได้ก็คือ คำตายที่มีสระเสียงยาว กับคำที่มีสระเสียงสั้น เมื่อเป็นเสียงสามัญ กับเสียงจัตวา

ขอให้สังเกตว่า พยัญชนะเสียงสูงและพยัญชนะเสียงต่ำนั้นไม่เคยใช้ไม้ตรีเลย โดยเฉพาะพยัญชนะเสียงต่ำนั้น เมื่อใช้ไม้เอกจะเป็นเสียงโท และเมื่อใช้ไม้โทจะเป็นเสียงตรี

ในปัจจุบันนี้ เกิดความบกพร่องในเรื่องการใช้รูปวรรณยุกต์กับพยัญชนะเสียงต่ำกันมาก เพราะมักจะเผลอใช้รูปไม้ตรีแทนเสียงตรีอยู่เสมอ เช่น คีอफीช้อป ค๊ะ โง้งโง้ง แมนช้อป ช้วยสววย ฟ้าสต์ฟู้ด ท้อปฮิต หมวกกันน็อก น้อต น๊ะ นุ่มน่ม สนุกเกอร์ โน็ต ไม้ ย้ากยาก เพลงร็อก ล็อกประตู ว้าย โอมเพียง โยฮัยเหนือย

วิธีแก้ไขให้เปรียบเทียบคำที่สงสัยว่าจะเขียนผิดกับคำไทยซึ่งเป็นที่ยู่อัจกกันดีอยู่แล้ว ดังนี้

คำที่สงสัย	คำเปรียบเทียบ
คีโอफीช้อป	ค้อน/ช้อน
ค๊ะ	ค้ำ
โง้งโง้ง	โง้ง
ช้วยสววย	ช้าย
ฟ้าสต์ฟู้ด	ฟ้ำ/ฟ้อน
ท้อปฮิต	ท้อ/ท้อง
หมวกกันน็อก	น้อง/น้อม
น้อต	น้อย
น๊ะ	น้ำ
สนุกเกอร์	นก
นุ่มน่ม	น้ย
โน็ต	โน้ม

โอมเพียง	เพ็ญ
ไม้	ไม้
ฮากยาก	ฮ้าย
เพลงร็อก	ร็อน
ล็อกประตู	ลัวน
ว้าย	ว้าวุ่น
ไอ้ยเหนื่อย	นายฮ้อย

จากคำเทียบเสียงทั้งหมดนี้ จะเห็นได้ว่า เสียงตรีล้วนแต่ใช้ไม้
โทกำกับทั้งสิ้น

1.6 สรุป

บทนี้ได้กล่าวถึงเสียงพยัญชนะและวรรณยุกต์ในภาษามาตรฐาน
จากนั้นได้ชี้ให้เห็นความเบี่ยงเบนซึ่งเป็นปัญหาในปัจจุบัน ตลอดจนวิธี
แก้ไขบางประการ นอกจากนี้ยังได้ชี้ให้เห็นความเปลี่ยนแปลงบาง
ประการที่มีใช้ปัญหาการใช้ภาษา แต่อาจเป็นปัญหาในด้านการยอมรับ
หรือไม่ยอมรับของคนบางกลุ่ม